1963
ଜାନୁଆରୀ, 23

ମେସର୍ସ ବେଙ୍ଗଲ୍ ଭଟ୍ଟି କୋଲ୍ କୋ.

ବନାମ

ଶ୍ରୀ ରାମ ପ୍ରବେଶ ସିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

(ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବି. ପି. ସିହ୍ନା, ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର,
କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା ଏବଂ
ଜେ. ସି. ଶାହ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ - କିଛି ଶ୍ରମିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ଶ୍ରମିକଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା - କାରଣ ଦର୍ଶାଅ ନୋଟିସ ପ୍ରଦାନ - ପରିଚାଳନା ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ - ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର କ୍ଷମତା - ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଣ୍ଡ ନିଷ୍ପୀଡନ ସହିତ ସମାନ ହେବ କି - ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର 14), ଧାରା 10, 23 (2) (b) ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କର୍ମଚାରୀ ଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ଧର୍ମଘଟ ଚାଲିଥିବାବେଳେ ସେମାନେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ଟ୍ରାମରମାନଙ୍କୁ କୋଇଲା ଖଣିରେ କାମ କରିବାରେ ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ବାଧା ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଏହି ବାଧାରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଜିଦ୍ ଧରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଏକ ଦୋଷାରୋପ ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଶୃଙ୍ଖଳାଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କାହିଁକି ନିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ତାହାର କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମଙ୍ଗଳ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ତଦନ୍ତରେ ସେମାନେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ମଙ୍ଗଳ ଅଧିକାରୀ ସେମାନଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବାକୁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33 (2) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ବରଖାସ୍ତକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ତା'ପରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମାଧ୍ୟମରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କହିଛନ୍ତି ଯେ ପରିଚାଳନା ଦ୍ୱାରା ତଦନ୍ତ ଉପଯୁକ୍ତ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏହା ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ବରଖାସ୍ତ କରିବା ନିଷ୍ପୀଡନର ଶିକାର ହେବା ଭଳି ।

ଅପିଲରେ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଯେ ଏଠାରେ ନିଷ୍ପୀଡନ ଥିଲା କି?

ନିର୍ଣ୍ଣିତ, ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ଘରୋଇ ତଦନ୍ତ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୁଏ, ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଅପିଲରେ ବିଚାର କରିପାରିବେନାହିଁ ଏବଂ ଏହା କେବଳ ଘରୋଇ ଅନୁସନ୍ଧାନର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବେ ଯେଉଁଠାରେ ଉତ୍ତମ ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ରହିଛି କିମ୍ବା ମୌଳିକ ତ୍ରୁଟି ହୋଇଛି କିମ୍ବା ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତିଗୁଡିକର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ହୋଇଛି କିମ୍ବା ଯେଉଁଠାରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବିକୃତ କିମ୍ବା ଭିତ୍ତିହୀନ ଅଟେ କିମ୍ବା ଯେଉଁଠାରେ ମାମଲାଟି ଏକ ନିଷ୍ପୀଡନର ଶିକାର ଅଟେ ।

1963
ମେସର୍ସ ବେଙ୍ଗଲ୍ ଭଚି କୋଲ୍ କୋ.
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ରାମ ପ୍ରବେଶ ସିଂ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

ଯଦିଓ ପ୍ରମାଣିତ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ମାମଲାରେ ସାଧାରଣତଃ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ ପରିଚାଳନାର ବିବେକାଧିକାର ଉପରେ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରମାଣିତ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ ବରଖାସ୍ତ ଦଣ୍ଡ ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରେ କିମ୍ବା ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି ଅନୁପାତରେ ଏତେ ଘୋର ହୋଇପାରେ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କେବଳ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡରୁ ନିଷ୍ପୀଡନର ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷ ବାହାର କରିପାରିବେ । ଏଠାରେ ସେପରି ହୋଇନଥିଲା ।

ନ୍ୟାସନାଲ ଟୋବାକୋ କମ୍ପାନୀ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଚତୁର୍ଥ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, (1960) 2 L. L. J. 175, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 24/1962 ।

ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ସଂଖ୍ୟା 31/1960ରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ଧାନବାଦର 23 ନଭେମ୍ବର, 1960 ତାରିଖର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଏମ୍. ସି. ସେତଲୱାଡ, ନୋନିକୁମାର ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ* ଏବଂ *ବି. ପି. ମାହେଶ୍ୱରୀ* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 13 ପାଇଁ *ଦୀପତ୍ ଦତ୍ତ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ* ପାଇଁ, *ଏମ୍. କେ. ରାମମୂର୍ତ୍ତି* ।

1963, ଜାନୁଆରୀ 23 ।ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ଏହା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ଧାନବାଦଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏକ ଅପିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଏହା । ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତରେ ଏହି ଆବେଦନରେ ଜଡିତ ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସନ୍ଦର୍ଭରେ 1947 ର ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 14 ର ଧାରା 10 (ଏହା ପରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ) ଅଧୀନରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ବିବାଦ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା:—

"ଭଚି କୋଲିୟରୀର ନିମ୍ନଲିଖିତ ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା କି?ଯଦି ନୁହେଁ, ତେବେ ସେମାନେ କେଉଁ ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଏବଂ କେଉଁ ତାରିଖ ଠାରୁ?"

1963
ମେସର୍ସ ବେଙ୍ଗଲ୍ ଭଟ୍ଟି
କୋଲ୍ କୋ.
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ରାମ ପ୍ରବେଶ
ସିଂ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକ ବିଭିନ୍ନ ତାରିଖରେ ଯଥା ଅକ୍ଟୋବର 20, ଅକ୍ଟୋବର 27, ଏବଂ ନଭେମ୍ବର 3, 1959 ରେ କୋଇଲା ଖଣିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପୃଷ୍ଠ ଟ୍ରାମର ମାନଙ୍କୁ ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ବାଧା ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଅନ୍ୟ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ଟ୍ରାମରମାନଙ୍କୁ କାମ କରିବାରୁ ବାଧା ଦେବା ପାଇଁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଉସୁକାଇଥିଲେ, ଯାହାଫଳରେ ସେମାନେ କାମ କରିବାରୁ ନିବାରିତ ହେବେ । 1959 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 20 ତାରିଖରେ କୋଲିଅରି ମଜଦୁର ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏକ ଧର୍ମଘଟ ସମୟରେ ଏହା ଘଟିଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ 13 ଜଣ ଶ୍ରମିକ ସାମିଲ ଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକାରୀ 9 ନଭେମ୍ବର, 1959 ରେ ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ଉପରେ ଦୋଷାରୋପ ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଯେ "ସେମାନେ ନଂ 1 ଏବଂ 2 ଇନକ୍ଲାଇନ୍ସରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଥିବା ପୃଷ୍ଠ ଟ୍ରାମରମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବାରେ ଏବଂ ଟବ୍‌ଗୁଡ଼ିକର ଗତି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାରେ ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ବାଧା ଦେଇଥିଲେ, ବିଭିନ୍ନ ତାରିଖରେ ଟ୍ରାମଲାଇନ୍ ଟ୍ରାକ୍ ମଧ୍ୟରେ ବସି ଉତ୍ତେଜନା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ," ଏହିପରି କୋଇଲା ଖଣି ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 38 (1) (b) ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଥିଲେ । କୋଇଲା ଖଣି ସ୍ଥାୟୀ ଆଦେଶର ନିୟମ 27 (19) ଏବଂ ନିୟମ 27 (20) ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାହିଁକି ଶୃଙ୍ଖଳାଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ ତାହା 48 ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରମିକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ତଦନ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ମଙ୍ଗଳ ଅଧିକାରୀ ସମସ୍ତ ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ଦୋଷୀ ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବାକୁ ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ । ନଭେମ୍ବର 1959 ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବାରୁ ଆବେଦନକାରୀ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33 (2) (b) ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ତେରଟି ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଯଦିଓ ଶ୍ରମିକମାନେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ତର ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିନଥିଲେ-ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

1963
ମେସର୍ସ ବେଙ୍ଗଲ୍ ଭଟ୍ଟି କୋଲ୍ କୋ.
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ରାମ ପ୍ରବେଶ ସିଂ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

ବର୍ତ୍ତମାନର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ମାମଲାଟି ଥିଲା ଯେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସପକ୍ଷରେ ପକ୍ଷ ରଖିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇ ନ ଥିବାରୁ କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ତଦନ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବରଖାସ୍ତ କେବଳ ଟ୍ରେଡ୍ ୟୁନିଅନ୍ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ ନିଷ୍ପୀଡନତା ଥିଲା ।

ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଥିଲେ ଯେ ତଦନ୍ତ ସଠିକ୍ ଥିଲା, ଯଦିଓ ଏହା ନିଜର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଅନେକ ଶବ୍ଦରେ କହି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହା ଅନ୍ୟଥା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, କାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33 (2) (b) ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଅନୁମୋଦନ କରିସାରିଛି । ଯଦି ତଦନ୍ତ ଠିକ୍ ନହୋଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ବରଖାସ୍ତକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିନଥାଆନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଏକ ନିଷ୍ପୀଡନ ମାମଲା ଥିଲା । ତେଣୁ ଏହା ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହାଙ୍କ ଆଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାର ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଇଚ୍ଛାବିରୁଦ୍ଧ ବେକାରୀ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିନା ଦରମାରେ ଛୁଟିରେ ଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଶ୍ରମିକମାନେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛାବିରୁଦ୍ଧ ବେକାରୀ ସମସ୍ୟାରେ କିଛି ପରିମାଣରେ ଯୋଗଦାନ ଥିବାରୁ ଏହା ପିଛିଲା ମଜୁରୀ ଅନୁମୋଦନ କରିନଥିଲେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଉପସଂହାରକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ଯେ ବରଖାସ୍ତ ଏକ ଅନ୍ୟାୟ ଶ୍ରମ ପ୍ରଥା କିମ୍ବା ନିଷ୍ପୀଡନ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏହି ଯୁକ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ତଥ୍ୟ ବିଷୟରେ ଅଜ୍ଞ ନଥିଲେ ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ଘରୋଇ ତଦନ୍ତ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୁଏ, ସେଠାରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ଅପିଲରେ ବିଚାର କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା କେବଳ ଘରୋଇ ତଦନ୍ତର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବେ ଯେଉଁଠାରେ ସଦ୍ ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ କିମ୍ବା ମୌଳିକ ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତିର ଉଲ୍ଲଂଘନ ଥାଏ, କିମ୍ବା ଯେଉଁଠାରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗୁଡ଼ିକ ବିକୃତ କିମ୍ବା ଭିତ୍ତିହୀନ ହୋଇଥାଏ କିମ୍ବା ଯେଉଁଠାରେ ମାମଲାଟି ନିଷ୍ପୀଡନ କିମ୍ବା ଅନୁଚିତ ଶ୍ରମ ପ୍ରଥାର ଏକ ମାମଲା ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚାଇ ଦେଇଛୁ

ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଜାଣିବାକୁ ପାଇ ନଥିଲେ ଯେ ତଦନ୍ତରେ କୌଣସି ମୌଳିକ ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ହୋଇଛି; କିମ୍ବା ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଅନୁସନ୍ଧାନ ବିକୃତ କିମ୍ବା ଭିତ୍ତିହୀନ ବୋଲି ଏହା ଜାଣିବାକୁ ପାଇ ନଥିଲେ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33 (2) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ଉପରେ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସ୍ୱୟଂ ଅନୁମୋଦନ ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହା କଦାପି ଏପରି କରିପାରିନଥାନ୍ତେ, କାରଣ ଯଦି ଏହା ଅନୁସନ୍ଧାନ ସଠିକ୍ ନୁହେଁ ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥାଆନ୍ତେ, ତେବେ ଧାରା 33 (2) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିବା ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଏହା ଅନୁମୋଦନ କରିନଥାଆନ୍ତେ । ତେଣୁ ଆମକୁ ଏହି ଅନୁମାନ କରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ତଦନ୍ତ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତଦନ୍ତ କରିଥିବା ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ବୋଲି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲେ ।

ତେବେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ଉପାୟରେ ନିଷ୍ପୀଡନ ବିଷୟରେ ଆଉ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ: "କିନ୍ତୁ ଯଦିଓ ମୁଁ ଅନୁମାନ କରେ ଯେ ଏହି ଲୋକମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିବା ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ଥିଲେ, ମୋତେ ବିରାମ ଏବଂ ବିଚାର କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ଯେ ସେଠାରେ ନିଷ୍ପୀଡନ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ।" ଏହା ପରେ ଏହା ଦର୍ଶାଇବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନେ ଦଶ ବର୍ଷ କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ସେବା ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବ ସେବା ବିବରଣୀ ଭଲ ଥିଲା । ସେମାନେ ସଂଘର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦାଧିକାରୀ ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ସୁରକ୍ଷିତ ଶ୍ରମିକ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଏହା ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ସଂଘ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବ ବିବାଦ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଏହି ଶ୍ରମିକମାନେ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହାଙ୍କର ମତ ଥିଲା ଯେ ସଂଘ ଏବଂ ଏହାର ନେତାମାନେ "ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଚକ୍ଷୁଶୂଳ" ଥିଲେ । ତେବେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସର୍ବଦା ସଚେତନ ଥିଲେ ଯେ କେବଳ କେତେକ ଶ୍ରମିକ ସୁରକ୍ଷିତ ଶ୍ରମିକ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏପରି କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିରୋଧକାରିତା ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା ଯାହା ସେମାନେ କରିପାରନ୍ତି, ଯଦିଓ ଏହା ବରଖାସ୍ତ ଯୋଗ୍ୟ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଜୋରିମାନା, ନିଲମ୍ବନ କିମ୍ବା ବରଖାସ୍ତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରେ, ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ବରଖାସ୍ତ କରିବାକୁ ବାଛିଥିଲେ, ଯାହା ଅତିଶୟ ଦଣ୍ଡ ଥିଲା । ଏହା *ନ୍ୟାସନାଲ ଟବାକୋ କମ୍ପାନୀ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଚତୁର୍ଥ ଶିଳ୍ପ ଟ୍ରିବ୍ୟୁନାଲ୍* ମାମଲାରେ କଲିକତା

1963
ମେସର୍ସ ବେଙ୍ଗଲ୍ ଭଟ୍ଟି କୋଲ୍ କୋ.
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ରାମ ପ୍ରବେଶ ସିଂ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେଉଁ ମାମଲାରେ ଦଣ୍ଡିତ ଦଣ୍ଡ ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତିର ଅନୁପାତରେ ଘୋର ଥିଲା, ତାହା ହିଁ ବରଖାସ୍ତକୁ ଏକ ନିଷ୍ପୀଡନ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଧରିବାକୁ ଏକ ଆଧାର ହୋଇପାରେ । ଏହା ବିଚାରକୁ ଆସିଛି ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ବରଖାସ୍ତର ଦଣ୍ଡ ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା କିମ୍ବା ଅପରାଧ ପ୍ରକୃତିର ଅନୁପାତରୁ ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ଅଧିକା ଥିଲା ତେଣୁ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଏକ ନିଷ୍ପୀଡନର ମାମଲା ଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଯଦିଓ ପ୍ରମାଣିତ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ମାମଲାରେ, ସାଧାରଣତଃ ଏକ ଜୋରିମାନା ଲାଗୁ କରିବା ପରିଚାଳନାର ବିବେଚନାର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ହୋଇପାରେ, ଏପରି ମାମଲା ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ ବରଖାସ୍ତର ଦଣ୍ଡ ଏତେ ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି ଅନୁପାତରୁ ଏତେ ଅଧିକା ହୋଇପାରେ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କେବଳ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡରୁ ନିଷ୍ପୀଡନ ହୋଇଥିବାର ଏକ ଅନୁମାନ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ନୁହେଁ ଏବଂ ନିଷ୍ପୀଡନର କୌଣସି ଅନୁମାନ କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟରୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ବରଖାସ୍ତ ଦଣ୍ଡ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜୋରିମାନା କିମ୍ବା ନିଲମ୍ବନ ନୁହେଁ । ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ଧର୍ମଘଟ ଚାଲିଥିଲା, ଏଥିରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ଧର୍ମଘଟ ଅସନ୍ତୋଷଜନକ ଏବଂ ବେଆଇନ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଆଞ୍ଚଳିକ ଶ୍ରମ ଆୟୁକ୍ତ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ, ଧାନବାଦ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସହିତ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ । ଏପରି ଏକ ଧର୍ମଘଟ ସମୟରେ ହିଁ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ଘଟିଥିଲା ଏବଂ ମନ୍ଦ ଆଚରଣଟି ଥିଲା ଯେ ଏହି ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକ ଟ୍ରାମ ଲାଇନ ମଧ୍ୟରେ ବସି କାମ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ବାଧା ଦେଇଥିଲେ । ଏହା ଆମ ମତରେ ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ତରଫରୁ ଗୁରୁତର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ଥିଲା ଏବଂ ଯଦି ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ- ଯେପରି ଏହା ଦେଖାଯାଇଛି -ବରଖାସ୍ତର ଦଣ୍ଡ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହେବ । ତେଣୁ ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତିକୁ ଦେଖି ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡ ଅତ୍ୟଧିକ ଅନୁପାତିକ କିମ୍ବା ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା, ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲା ଯେ ଏହା ଏକ ନିଷ୍ପୀଡନର ମାମଲା ଥିଲା କାରଣ ଅପିଲକାରୀ ଏହି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବାକୁ

ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଜୋରିମାନା କିମ୍ବା ନିଲମ୍ବନ ଦେଇ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲେ ।

ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ବାସ୍ତବରେ ନାହିଁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଏହି ଶ୍ରମିକମାନେ ଯେଉଁ ସଂଘର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ଉତ୍ତମ ନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଉ ଏକ ସଂଘ ଥିଲା । ବୋଧହୁଏ ଦୁଇଟି ସଂଘ ଥିବା ତଥ୍ୟ ନିଜେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବ ଯେ ଏହି ଶ୍ରମିକମାନେ ଯେଉଁ ସଂଘର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ସହିତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କ କାହିଁକି ଉତ୍ତମ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ମାଲିକ ଏବଂ ସଂଘ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ନଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନେ ସଂଘର ପଦାଧିକାରୀ କିମ୍ବା ସକ୍ରିୟ କର୍ମଚାରୀ ଥିଲେ, ଏହା ନିଜେ ନିଷ୍ପୀଡନତା ପ୍ରମାଣିତ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ହେବ ନାହିଁ, କାରଣ ଯଦି ତାହା ହୁଏ, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେବ ଯେ ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ସହ ଭଲ ସମ୍ପର୍କ ନଥିବା ଏପରି ସଂଘର ପଦାଧିକାରୀ ଏବଂ ସକ୍ରିୟ କର୍ମୀମାନେ ଯେକୌଣସି ମନ୍ଦ ଆଚରଣ କରିବାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ରଖିବେ ଏବଂ ନିଯୁକ୍ତିଦାତା ଏବଂ ସଂଘ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ଖୁସି ନଥିବା ଆଧାରରେ ଖସି ଯିବା ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ରହିବେ । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ଉତ୍ପୀଡ଼ନର ଫଳାଫଳ କେବଳ ଅନୁମାନ ଏବଂ କଳ୍ପନା ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଆମେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଯଥା ଦଣ୍ଡର ପ୍ରକୃତିକୁ ବିଚାର କରିଛୁ, ଏବଂ ରାୟ ଦେଇଛୁ ଯେ ଏହାକୁ ଅପରାଧ ପ୍ରକୃତିର ଅନୁପାଳନ କିମ୍ବା ମୋଟାମୋଟି ଅନୁପାତରୁ ଅଧିକ ବାହାରେ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ନିଷ୍ପୀଡନତାର ଫଳାଫଳକୁ ସମର୍ଥନ କରି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ କାରଣ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ତ୍ରୁଟିଯୁକ୍ତ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କହିଛନ୍ତି ଯେ ପୋଲିସକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ରିପୋର୍ଟରେ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅକ୍ଟୋବର 27,1959ର ମନ୍ଦ ଆଚରଣରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଲିଖିତ ବିବୃତ୍ତିରେ ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଯଥା ରତନ ଗୋପ ଏବଂ ସୋହନ ଗୋପ, ଯାହାଙ୍କ ନାମ ପୋଲିସ ରିପୋର୍ଟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅକ୍ଟୋବର 27ର ଘଟଣାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ସୋହନ ଗୋପ ଏବଂ ରତନ ଗୋପଙ୍କୁ ଅକ୍ଟୋବର 27ର ଘଟଣାରେ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ଫସାଇ

1963
ମେସର୍ସ ବେଙ୍ଗଲ୍ ଭଟ୍ଟି କୋଲ୍ କୋ.
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ରାମ ପ୍ରବେଶ ସିଂ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

ଦିଆଯାଇଥିଲା । କୌତୁହଳର ବିଷୟ ହେଉଛି, ଏହା ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଏକ ତ୍ରୁଟି ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବା ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କେବଳ ଭୁଲ ନୁହେଁ ବରଂ ବିକୃତ ଥିଲା । ଏହା ମନେହୁଏ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଲିଖିତ ବୟାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 5 ରେ ଭୁଲବଶତଃ ରତନ ଗୋପ ଏବଂ ସୋହନ ଗୋପଙ୍କ ନାମ 27 ଅକ୍ଟୋବରର ଘଟଣାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦୋଷାରୋପ ପତ୍ର କେବଳ ଅକ୍ଟୋବର 20ର ଘଟଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା । ଘରୋଇ ତଦନ୍ତର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅକ୍ଟୋବର 20ର ଘଟଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା । ତେଣୁ ଏପରି ଲାଗୁଛି ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ରାୟକୁ ବିକୃତ ବୋଲି କହିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନଥିଲା, କାରଣ ଅକ୍ଟୋବର 27 ର ଘଟଣାରେ ଏହି ଦୁଇ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ବୋଲି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ମିଳି ନଥିଲା । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ଏକ ତ୍ରୁଟି ଥିଲା କାରଣ ଅକ୍ଟୋବର 27 ଘଟଣା ବିଷୟରେ ଏହି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ବିରୋଧରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନଥିଲା ଏବଂ ମଙ୍ଗଳ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ବିଷୟରେ କୌଣସି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ତେଣୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ତ୍ରୁଟିକୁ ନିଷ୍ପୀଡନତାର ପ୍ରମାଣ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଭୁଲ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ନିଷ୍ପୀଡନତା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉତ୍ତମ ବିଶ୍ୱାସ ଅଭାବ ବିଷୟରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ନାମର କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବାତିଲ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ତେଣୁ ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବାତିଲ କରିଛୁ ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ତେର ଜଣ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ବରଖାସ୍ତକୁ ବଜାୟ ରଖୁଛୁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।